

Teza: pozostawienie środka odwoławczego bez rozpoznania

Zgodnie z art. 430 §1 k.p.k., stosowanym odpowiednio, sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu.

Sygn. akt **WO 167/16**

POSTANOWIENIE

z dnia 16 maja 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Teresa Famulska - sprawozdawca

Sędziowie: SWSD Tomasz Fox

SWSD Robert Staszewski

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 maja 2017 roku

zażaleń obwinionego radcy prawnego A. K. skr. poczt. nr (...), ul. (...), (...)-(...) W., oraz adwokata R. M. ul. (...), lok.34, (...)-(...) W. obrońcy obwinionego radcy prawnego A. K. na postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 26 stycznia 2017 r Sygn. akt : WO 167/16 w przedmiocie pozostawienia przyjętego środka odwoławczego bez rozpoznania

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.200 zł (słownie złotych: jeden tysiąc i dwieście zł.) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP W Warszawie dnia 27 stycznia 2016 r. wydał orzeczenie w sprawie A. K. - sygn. akt: D 51/2015 obwinionego o to, że:

1. W okresie pomiędzy dniem 29 listopada 2010 r. a dniem 18 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt: (...) toczącej się przed Sądem Rejonowym w Ł., IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zwlekał ze złożeniem pozwu w sprawie z powództwa A. M. a następnie nie uzupełnił pozwu na wezwanie Sądu, co skutkowało zwrotem pozwu w dniu 18 sierpnia 2011 r., tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 28 grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;
2. W okresie pomiędzy dniem 29 listopada 2010 r. a dniem 18 sierpnia 2011 r. nie kontaktował się z klientem A. M. i nie informował swojego mocodawcy o przebiegu oraz o podejmowanych czynnościach w sprawie, w której został umocowany przez A. M. na mocy pełnomocnictwa z dnia 29 listopada 2010 r., tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 28 grudnia 2010 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Sąd I instancji w zakresie pierwszego czynu, którego opis został przez OSD zmieniony, uznał radcę prawnego A. K. za winnego i wymierzył karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 2 lat oraz dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas 3 lat.

Natomiast w zakresie drugiego czynu, opisanego we wniosku o ukaranie, umorzył postępowanie.

W dniu 26 września 2016 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie wpłynął wniosek obwinionego o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od orzeczenia z dnia 27 stycznia 2016 r.

Obwiniony podniósł w nim, że w toku postępowania dyscyplinarnego był w kontakcie z rzecznikiem dyscyplinarnym i stawiał się na otrzymane wezwania.

Wskazał też, iż był kredytobiorcą kredytu i zmuszony był przekazać kredytodawcy swoją nieruchomości W zamian za anulowanie kredytu, co wiązało się z koniecznością zmiany mieszkań i zamieszkuje w wynajmowanych lokalach, których adresy stosunkowo często się zmieniały.

Obwiniony przyznał, że niepowiadomienie OIRP było jego niedopatrzaniem, tłumacząc to zarazem chęcią uniknięcia ciągłych zmian w adresie korespondencyjnym. Nadmienił także, że był przekonany, iż nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie dyscyplinarne. Obwiniony podniósł, iż o zapadłym orzeczeniu dowiedział się przypadkowo w dniu 14 września

2016 r. W trakcie próby przeglądania akt klienta w Sądzie Rejonowym W.- W. od

pracownika czytelnik akt otrzymał wówczas informację o wpłynięciu pisma o zawieszeniu jego prawa do wykonywania zawodu. Następnie udał się do Izby, gdzie dowiedział się o orzeczeniu

OSD. Było to dla niego totalnym szokiem.

Obwiniony zwrócił też uwagę na niezwykłą surowość kary, i na brak umożliwienia mu obrony. Wyraził również obawę o sytuację swoich klientów, którzy zostaną zmuszeni do szukania pomocy prawnej osób dopiero wprowadzanych w sprawę.

Do wniosku załączono odwołanie od orzeczenia w sprawie D 51/2015.

Dnia 29 września 2016 r. do OSD OIRP w Warszawie wpłynęło pismo obrońcy obwinionego, ustanowionego w dniu 22 września 2016 r. zawierające uzupełnienie wniosku o przywrócenie terminu i uzupełnienie odwołania. Postanowieniem z dnia 17 października 2016 r. - sygn. akt: D 62/2016 - Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie przywrócił obwinionemu termin do wniesienia odwołania od orzeczenia z dnia 27 stycznia 2016 r. sygn. akt: D 51/2015 i oddalił wniosek o wstrzymanie wykonania tego orzeczenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP rozpatrując sprawę postanowieniem z dnia 25 stycznia 2017 r. postanowił pozostawić bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy z uwagi na to, że przyjęcie tego środka przez okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie postanowieniem z dnia 17 października 2016 r. nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu.

Rozstrzygając WSD ustalił i zważył, co następuje:

zgodnie z art. 430 §1 k.p.k., stosowanym odpowiednio w myśl art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, taka sytuacja miała miejsce W niniejszej sprawie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP W Warszawie niezasadnie przyjął bowiem, iż uchybienie terminu do wniesienia odwołania

nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującej się strony. Obwiniony wykonuje zawód zaufania publicznego i dokonując takiej oceny należy stosować surowsze kryteria, niż te odnoszące się do ogółu adresatów art. 126 k.p.k.

Obwiniony nie był w tym czasie pozbawiony

wolności, nie przebywał też w śpiączce lub w innym stanie powodującym brak świadomości.

Nie zaprzestał także wykonywania zawodu.

Obowiązująca od dnia 25 grudnia 2014 r. nowelizacja art. 8 ustawy o radcach prawnych wprowadziła, w ustępie 3, rygor braku powiadomienia o zmianie adresu dla doręczeń, przewidując skutek doręczenia dla pism wysyłanych pod adresem znanym radzie okręgowej izby radców prawnych w postępowaniach prowadzonych na podstawie tej ustawy. Instytucja ta ma za zadanie m.in. przeciwdziałanie obstrukcji postępowań dyscyplinarnych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, na podstawie informacji uzyskanej z OIRP W Warszawie, ustalił, że obwiniony jako adres dla doręczeń wskazał skrytkę pocztową 48, ul. (...), (...)-(...) W. dopiero w dniu 29 września 2016 r., wcześniej, widniał adres: ul. (...), (...)-(...) W.. od grudnia 2004 r.

Sąd II instancji nie dał Wiary, że Wskazania nowego adresu (skrytka pocztowa) przed wrześniem nie było możliwe, bądź było obiektywnie usprawiedliwione. W jego ocenie, zaniechanie to byłoby wyrazem zawinionego zaniedbania obwinionego, bądź elementem taktyki prowadzenia sprawy dyscyplinarnej.

Nie było w ocenie WSD, przypadkiem, iż niezwłocznie po tym, jak obwiniony dowiedział się o orzeczeniu zawieszającym jego prawo do wykonywania zawodu, ustanowił on adres dla doręczeń i powiadomił o tym Izbę. Nie może także ująć z pola widzenia fakt, iż w czasie kiedy obwiniony nie odbierał korespondencji pod dotychczasowym adresem i nie zawiadamiał samorządu o nowym adresie, upłynął termin przedawnienia karalności czynu.

Od postanowienia z dnia 25 stycznia W 2017 r. sygn. akt : WO-167/16 złożyli zażalenie obrońca obwinionego oraz obwiniony.

Pełnomocnik obwinionego zaskarżył w całości postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 stycznia 2017 roku (sygn. akt WO 167/ 16) w przedmiocie pozostawienia przyjętego środka odwoławczego bez rozpoznania.

Wydanemu postanowieniu zarzucił :

1. naruszenie przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. oraz art. 92 k.p.k. W zw. z art. 126 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 741 ustawy o radcach prawnych, poprzez brak uwzględnienia w granicach podstawy faktycznej rozstrzygnięcia wszystkich dowodów przemawiających za zasadnością przyjęcia, że niedotrzymanie przez obwinionego terminu

zawitego do wniesienia odwołania nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych,

2. naruszenie przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 4_24 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 741 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez brak odniesienia się w treści uzasadnienia orzeczenia do wszystkich argumentów i dowodów zgłoszonych na okoliczność zasadności przywrócenia obwinionemu terminu do wniesienia odwołania, co też w sposób oczywisty wpływa na możliwość kontroli instancyjnej skarżonego postanowienia,

3. naruszenie przepisów postępowania - art. 8 ust. 3 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu nadanym mu ustawą o zmianie ustawy - Prawo o adwokaturze i niektórych innych ustaw z dnia 7 listopada 2014 roku (Dz. U. z 2014 r., poz. 1778) poprzez jego zastosowanie dla oceny zasadności wniosku o przywrócenie terminu, w sytuacji gdy przepis ten nie znajduje zastosowania dla sytuacji procesowej obwinionego dla działań podejmowanych w Sądzie I instancji.

Zaś wyżej wskazane naruszenia, jako odnoszące się w istocie do braku rozważenia wszystkich okoliczności uzasadniających przywrócenie obwinionemu terminu do wniesienia odwołania, skutkowały w konsekwencji:

4. naruszeniem przepisów postępowania mającym istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. w zw. z art. 131 § 1 k.p.k., art. 133 §§ 1, 2 k.p.k. w zw. z art. 132 §§ 1, 2 oraz 3 k.p.k. w zw. z art. 741 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, art. 683 pkt 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 704 pkt 4 ustawy o radcach prawnych, polegającym na braku rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a odnoszących się do

nieprawidłowego dokonywania obwinionemu doręczeń, mianowicie:

a) wezwania na termin rozprawy W dniu 27 stycznia 2016 roku (k. 169 akt),

b) odpisu orzeczenia z dnia 27 stycznia 2016 roku wraz z uzasadnieniem (k. 181 akt),

5. naruszeniem przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. W zw. z art. 92 k.p.k., polegającym na braku rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, a odnoszących się do naruszenia prawa obwinionego do udziału we własnej sprawie oraz prawa do obrony - art. 6 k.p.k. w zw. z art. 741 pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 25 stycznia 2017 roku w całości i merytoryczne rozpoznanie wniesionego w dniu 26 września 2016 roku odwołania obwinionego, uzupełnionego pismem obrońcy z dnia 29 września 2016 roku.

Obwiniony w swoim odwołaniu podnosi takie same zarzuty jak jego pełnomocnik.

Rozpoznając wniesione odwołanie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje :

Odwołanie jest bezzasadne i zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jak również stan faktyczny niewątpliwie wskazuje na brak obiektywnego usprawiedliwienia oraz zaniedbania obwinionego w przedmiocie zawiadomienia o zmianach adresowych.

Sąd nie dopatrył się wybiórczej oceny dowodów. W postępowaniu i uzasadnieniu wskazał wyraźnie dlaczego nie uznał powołanych powodów jako podstawy do przyjęcia ,że niedotrzymanie terminu było wynikiem braku zawinięcia po stronie obwinionego.

Sąd, dokonał kontroli prawidłowości przywrócenia obwinionemu terminu_

do wniesienia środka odwoławczego i prawidłowo ocenił , że w przypadku obwinionego brak jest podstaw do przywrócenia terminu.

To na wnioskodawcy ubiegającym się o przywrócenie terminu spoczywa ciężar wskazania takich okoliczności które spowodują jego przywrócenie. Przyczyna niezależna od strony to taka okoliczność której strona nie mogła usunąć i dokonać wymaganego przez prawo czynności we właściwym czasie. / orzeczenie SN V KZ 28/97, OSN Prok. i Pr. 1997, nr 6, poz. 1489/ Wniosek więc o przywrócenie terminu podlega ocenie nie tylko z punktu widzenia możliwości dotrzymania terminu a także pod kątem przyczyny która spowodowała jego niedotrzymanie.

Ani obwiniony ani jego pełnomocnik nie wykazali podstaw które mogłyby spowodować przywrócenie terminu do złożenia odwołania. Nie można przyjąć że obwiniony który wiedział o tym że samorząd nie posiada jego aktualnego adresu, już w toku postępowania, i nie zawiadomił o tym, może się powoływać na okoliczności wskazane w toku postępowania jako przyczyny uzasadniające przywrócenie terminu do złożenia odwołania. Obwiniony wykonując

zawód radcy prawnego winien szczególnie zwracać uwagę na okoliczności w kwestii terminów przewidzianych postępowaniach dyscyplinarnym.

Wyższy Sąd dyscyplinarny nie dopatrył się okoliczności które skutkowałyby przywróceniem terminu do złożenia odwołania i orzekł jak wyżej.

Jak wynika z akt sprawy od 19 grudnia 2013 r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP

w Warszawie wzywał obwinionego do stawienia się w celu złożenia uzupełniających wyjaśnień a obwiniony powoływał się na kolejne kolizje terminów, zaś stawiał się ostatecznie dopiero w dniu 25 maja 2015 r. Należy wskazać, iż obwiniony nie podnosił w trakcie składanych

w tym dniu wyjaśnień, iż jego adres korespondencyjny (W., ul. (...)) ulega zmianie.

Niezasadne są twierdzenia odwołujących o braku analizy całokształtu materiału dowodowego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP rozpatrując sprawę postanowieniem z dnia 25 stycznia W 2017 r. przeanalizował całokształt sprawy oraz prawidłowo ocenił możliwości zawiadomienia samorządu o zmianie adresu.

Prawidłowo też uznał, że to obwiniony jest obowiązany informować o zmianie adresu a wskazane okoliczności nie usprawiedliwiają obwinionego w zakresie zaniechania tego obowiązku. Czynność zawiadomienia o aktualnym adresie nie jest ani uciążliwa i nie wymaga szczególnych działań a obwiniony czynny zawodowo mógł jej dokonać bez szkody dla swojej sytuacji osobistej.

Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i w oparciu o ustalony stan faktyczny i prawny, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zaskarżone postanowienie zostało wydane po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego w sposób rzetelny, a dokonane ustalenia i ocena stanu sprawy jest zgodna z obowiązującym prawem,

Brak jest podstaw do merytorycznego rozpatrzenia odwołania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 70 6 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.